

Z OBSAHU	Pohled z Říma: K čemu lidem papež	04
	Sex v boji za svobodu	06
	Choré hvězdy křesťansko-demokratické (3)	07
	Margaret Sangerová: Zakladatelka továrny na potraviny	10

TRADICE OTCŮ

Z listu svatého Polykarpa Filipanům († po roce 155)

Velmi jsem se spolu s vámi zaradoval v našem Pánu Ježíši Kristu, že jste přijali příklady pravé lásky a dali jim doprovod. Konali jste svou povinnost, zvláště když byli spoutáni svatými pouty, která jsou korunou těch, jež Bůh, náš Pán, vpravdě vyvolil. Ve vás žije pevný kořen vaší víry až do dneška a nese plody v našem Pánu Ježíši Kristu, který za naše hříchy šel na smrt a kterého Bůh vzkřísil a zbavil bolestí smrti. Třebaže ho ještě nevidíte, v něho věříte v nevyslovné a zářivé radosti, v níž mnozí touží vejít; víte, že *milostí jste spaseni, ne pro skutky*, ale podle Boží vůle skrze Ježíše Krista.

Mějte proto ochotnou mysl a služte Bohu v bázní a v pravdě. Zanechte prázdného tlachání a omylu mnohých a věřte v toho, který našeho Pána Ježíše Krista vzkřísil z mrtvých a dal mu slávu a trůn po své pravici. Jemu jsou podřízeni všichni tvorové na nebi i na zemi. Vše, co dýchá, mu slouží. On přichází jako soudce živých i mrtvých, jehož krev bude Bůh požadovat od těch, kteří v něho neuvěřili.

Ten, který vzkřísil z mrtvých jeho, vzkřísí i nás, budeme-li činit jeho vůli, žít podle jeho přikázání a milovat to, co miloval on, když se budeme vyhýbat nespravedlnosti, lakotě, prospěchářství, pomluvám a lživému svědectví; když *nebudeme odplácet zlo zlem, nadávku nadávkou*, ránu ranou nebo kletbu kletbou; když budeme pamatovat na to, co učil Pán: *Nesudte, a nebudete souzeni, odpouštějte, a bude vám odpuštěno, buďte milosrdní a dojdete milosrdenství. Jakou mírou měříte, takovou se naměří vám; řekl též: Blahoslavení chudí a pronásledovaní pro spravedlnost, neboť jejich je království Boží.*

Foto: Flickr, Lawrence OP

Ve skromnosti a pokoře je pravda

Dnes se žel Bohu snad ještě víc než v nedávné okázale ateistické minulosti nosí suverenita; i zaměstnavatelé požadují důsledné asertivní chování; dát najevo nějakou nejistotu nebo pochybnost se prostě nenosí. Musí se tím pádem vlastně pořád aspoň trochu lhát, což určitě není a nemůže být dobré. Nehledě na to, že – jak praktická zkušenost potvrzuje – lidé suverénní a sebevědomí těžko nacházejí nějaké skutečné přátele, kterým by se mohli svěřit nebo kteří by jim pomohli v nouzi: ano, *donec eris felix, multos numerabis amicos*, zvláště když umíš i pustit chlap. Ale potom?

Člověk, který si v Ježíšově podoběství vybíral přední místo podle toho, jak se sám oceňoval, byl najednou rozčarován, když hostitel přivedl někoho, kým

on možná i opovrhoval, a teď mu musí postoupit svou židli.

Tím hostitelem je zjevně míněn spravedlivý Bůh, který nás zve a povolává k životu a ve svůj čas i povolá k odplácet. Vzhledem k Bohu patříme všichni na poslední, nejposlednější místo, jelikož nikdo zdaleka nejsme dokonalí ani v moudrosti, ani ve spravedlnosti, ani v lásce. Jedině on pozvedá, jediné on nám může plně odpustit, jediné on může doplnit ze svého milosrdenství to, čeho se nedostává naší spravedlnosti. Proto jsou na místě skromnost a pokora, které stále víc lidem chybí: jen zkuste někoho upozornit na nějaký jeho nedostatek. I když to uděláte sebeohleduplněji, cítíte, jak se načepýřil. Nebo někoho přímo

Dokončení na str. 2 dole

Petice proti povinné sexuální výchově na základních školách

Vážení čtenáři, k tomuto číslu *RC Monitoru* jsme si dovolili přiložit petiční arch veřejné petiční akce proti povinné sexuální výchově na základních školách, kterou dne 8. září 2010 zahájil Výbor na obranu rodičovských práv (VORP).

VORP se po dosažení prvního cíle, stažení nevhodné příručky sexuální výchovy ze základních škol, chce zaměřit na obecnější bod svého programu: obranu proti všem ideologickým vlivům pronikajícím do škol bez vědomí rodičů.

Ministr školství sice doporučil učitelům, aby informovali rodiče o formě

sexuální výchovy a respektovali v této věci jejich rozhodnutí; toto doporučení se však nedá plně realizovat. Poučování o sexuálních otázkách včetně ideologického ovlivňování dětí (např. genderový pohled na muže a ženu, homosexuální propaganda) je zabudováno do více předmětů. I kdyby bylo téma sjednoceno do určitých hodin, není vhodné, aby některé děti byly uvolňovány ze sexuální výchovy za výměchu spolužáků. Proto VORP požaduje, aby sexuální téma bylo prezentováno jako rodinná výchova a soustředěno pouze do jednoho volitel-

ného předmětu, kde by rodiče měli výběr mezi různými projekty.

Prosíme vás o podporu tohoto úsilí a rozšíření přiložené petice mezi co nejvíce lidí, aby se zástupci VORP při dalším jednání s ministerstvem mohli opřít o reálnou podporu veřejnosti.

Petice potrvá od 8. září 2010 do 18. ledna 2011. Petiční archy je možné stáhnout na adrese <http://nesexuveskole.cz/petice.pdf> nebo si o ně napsat na adresu kancelar@nesexuveskole.cz.

Res Claritatis

Foto: about-knowledge.com

Benedikt XVI.: Nemají-li hodnoty, práva a povinnosti racionální základ, na čem stojí nadnárodní instituce?

Šedesáté výročí Evropské úmluvy o ochraně lidských práv připomněl papež ve středu 8. září při audienci členů úřadu parlamentního shromáždění Rady Evropy s jeho novým předsedou, tureckým politikem Mevlütem Çavuşoğlu. Do shromáždění patří poslanci ze 47 členských zemí Rady Evropy. Má tedy širší rozsah než Evropská unie.

Benedikt XVI. ocenil úsilí parlamentu na obranu náboženské svobody a zdůraznil všeobecnost a nedílnost lidských práv:

„Při různých příležitostech jsem upozorňoval na nebezpečí spojené s relativismem v oblasti hodnot, práv a povinností. Pokud by neměly racionální základ, společný všem lidem, a stavěly výlučně na jednotlivých kulturách, na legislativních nebo soudních rozhodnutích, jak by mohly být trvalým základem takových nadnárodních institucí, jako je Rada Evropy, a úkolů, jimž se v této prestižní instituci věnujete? Jak by bylo možné vést plodný dialog mezi kulturami bez společných hodnot, práv a trvalých, všeobecných zásad, stejně chápaných všemi členskými zeměmi Rady Evropy? Tyto hodnoty, práva a povinnosti mají kořeny v přirozené důstojnosti každé lidské osoby a jsou dostupné lidskému rozumu. Křesťanská víra není překážkou, nýbrž přejí tomuto úsilí a vybízí k hledání nadpřirozeného základu této důstojnosti. Jsem přesvědčen, že věrné zachování těchto zásad, zejména pokud jde o lidský život od početí do přirozené smrti, manželství založené na výlučném a neoddělitelném svazku jednoho muže a jedné ženy a svobodu náboženství a výchovy, je nezbytnou podmínkou, máme-li odpovědět na rozhodující, naléhavé výzvy, které dějiny staví před každého z vás.“

Ra Vat

Dokončení ze str. 1

napomenout – jéje! Teoretizovat o druhých, jací by měli být, to docela umíme. Měli bychom to ale umět i vůči sobě...

Musíme být. Být sami sebou. Být, a hlásat *veliké Boží skutky*. Člověk a lidský život má cenu. Velikou. Ale jenom ve spojení s Tím, který dává život a milost.

*P. Jan Gerndt
sídelní kanovník Metropolitní kapituly u sv. Víta v Praze*

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz. Máte-li zájem o pravidelné zasílání zpráv e-mailem, můžete se zaregistrovat na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>. Periodikum je distribuováno zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplať. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Jsme malé stádce, ale netrpíme komplexy

V katedrále jihokorejského hlavního města skončil v neděli 5. září Kongres katolických laiků v Asii, organizovaný Papežskou radou pro laiky. Účastníci kongresu poslali dopis Benediktu XVI., v němž mu děkují za pozornost, kterou věnuje Církvi v Asii.

„Žijeme ve složité době, téměř všude se zdá, že Církev jde proti proudu a máme strach, že ztroskotáme. Ale Kristus a papež stojí pevně u kormidla, řídí loďku mírně a klidně, nesou tíhu Kříže a přibližují nás Bohu,“ píše účastníci kongresu Svatému otci.

V závěrečném poselství kongresu se uvádí: „Jsme malé stádce, které netrpí komplexy nebo strachem z toho, že je menšinou. Nechceme se schovávat za zdmi kostelů, cítíme se povolání být soli a světlem asijského kontinentu. Chceme být aktivními protagonisty života místní církve ve společenství s našimi biskupy... Je nás málo, ale zároveň jsme přítomni všude, pohnuti láskou ke všem bratřím v Asii, bez výjimek a diskriminace. Jsme hrdí na bohatství našich starobyklých kulturních tradic a chceme sdílet naši víru v Ježíše Krista, jenž naplněním každé lidské touhy.“

Asie zažívá proces nebývalého růstu a sociálních, ekonomických a demografických změn. Je zde ale stále třeba čelit problémům ochrany svobody, spravedlnosti, solidarity a rozvoje lidštějších životních podmínek. Proto katoličtí laici v Asii považují přínos křesťanů pro dobro tohoto kontinentu za „jedinečný a podstatný“. Chtějí zprostředkovat společnosti svou křesťanskou zkušenost: „Nejde o marketingovou strategii nebo fanatický proselytismus, ale o jednoduchý plod setkání s Ježíšem, které přirozeně dává vytrysknout touze přinést tuto milost ostatním.“

RaVat

Kardinál Meisner o pronásledování křesťanů

Kardinál Joachim Meisner hovořil ve Fuldě na kongresu „Freude am Glauben“ (Radost z víry), který pořádalo Fórum německých katolíků, o „rozhořčeném boji“ proti křesťanství a křesťanské etice v západní společnosti. Křesťané tak musí počítat s polemickou kritikou a také s odstrkováním v zaměstnání a ve společnosti.

Kardinál citoval Kristova slova „Jestliže pronásledovali mne, i vás budou pronásledovat“. Řekl, že křesťané jsou nejvíce utlačovaným náboženským společenstvím na světě. Církev je znamením odporu, neboť nemluví podle slov lidí, ale Boha. Účastníci kongresu přijali rezoluci vyzývající k většímu nasazení pro pronásledované křesťany v celém světě. Apelovali na politiky, aby se politickými a diplomatickými prostředky zasazovali o zlepšení situace pronásledovaných, zejména křesťanských menšin v jiných zemích.

Kathpress

Nebezpečná rezoluce v OSN

Organizace pro pomoc pronásledovaným křesťanům *Open Doors* (Otevřené dveře) varuje před rezolucí o „hanobení náboženství“, kterou chtějí v OSN prosadit islámské státy. Aby tomu zabránila, zahájila organizace celosvětovou podpisovou akci.

Schválení rezoluce by mělo vážné dopady především na křesťany a v oblasti lidských práv by znamenalo krok zpět. Mohlo by podpořit kriminalizaci jakékoli kritiky islámu; s tím počítají státy, které uplatňují šariatické právo. Nejtvrďší důsledky by mělo pro konvertity ke křesťanství, protože *šaria* požaduje za odvrát od islámu trest smrti. Byly by zakázány jakékoli neislámské bohoslužby, zpěv náboženských písní i soukromá shromáždění se čtením Bible.

Počátkem prosince bude o rezoluci hlasovat valné shromáždění OSN a budou předloženy podpisy k protestnímu dopisu.

Podpis je možno připojit na adrese <http://www.opendoors-de.org>.

Kathnet

SLOVO KNĚZE

Chvála Kristu a Panně Marii. Rád využívám příležitosti a oslovuji vás, milí čtenáři, v tomto novém sloupku. Mám především radost, že berete do rukou náš časopis a že ho většinou s chutí čtete. Jak jste již poznali, jde nám o to, abychom i touto formou přispívali k ozdravení naší společnosti a zprávami, komentáři či články pomáhali vidět skutečnost v jasném světle.

Pán Ježíš i apoštol Pavel nás učí, že nejvyšší ctností, která jedinečně je s to člověka naplnit a činit šťastným, je láska. Vždyť Bůh je láska, píše apoštol Jan a dnes to rozvádí papež Benedikt XVI. ve své první encyklice *Deus caritas est*. Abychom v této vrcholné ctnosti mohli růst, je třeba mít pravdivé poznání. Pravá láska předpokládá pravdu. Pravdu o tom, co a jak je hodno lásky, i pravdu o tom, v čem vlastně autentická lidská láska spočívá.

Svatý otec již mnohokrát poukázal na tuto potřebnou vazbu lásky na pravdu, a i ve své brilantní encyklice *Caritas in veritate* – Láska v pravdě – konkretizuje tento nutný vztah pro důležité oblasti života naší civilizace. Láska bez pravdy se může fatálně mýlit, může se stát slepou, či dokonce pouhou karikaturou lásky. Podobně však pravda sdělovaná bez lásky málokoho osloví a může též hluboce zranit. Jedině spojení obojího vede člověka a lidskou pospolitost k relativnímu štěstí zde na zemi a přibližuje nás k absolutnímu štěstí ve věčnosti.

V novinářském žargonu se tu a tam vyskytne termín „pravdoláskaři“. Nevím, zda-li jde jen o pejorativní označení stoupenců exprezidenta Václava Havla, anebo jde o despektní vyjádření něčeho hlubšího. V každém případě *RC Monitoru* půjde o to, v co možná největší míře objektivní pravdu sdělovat a sdělovat ji s láskou.

P. Pavel M. Mayer OP

*P. Mgr. Pavel Maria Mayer OP (*1962), dominikánský kněz, magistr noviců, misionář v ČR, člen rady Hnutí pro život ČR*

K ČEMU LIDEM PAPEŽ

Každý pastýř je povolán předávat Božímu lidu moudrost

Foto: Flickr, Catholic Church

Minulou neděli (5. září) se Benedikt XVI. vydal do rodného městečka Lva XIII. Právě na letošek připadá 200. výročí jeho narození. Připomínáje zásluhy tohoto papeže z přelomu století, světil se Benedikt XVI. s tím, jak sám rozumí službě Petrova nástupce. „Každý pastýř,“ řekl, „je povolán, aby lidu Božímu předával nikoliv abstraktní pravdy, nýbrž ‚moudrost‘, tedy poselství, v němž se snoubí víra a život, pravda a konkrétní skutečnost.“ Pro Lva XIII. bylo onou oblastí, ve které se měla pastýřská moudrost projevit, především sociální učení. Není bez zajímavosti, že církevní proměny, zdůraznil papež, v těchto věcech postupovaly zezdola. Iniciovaly je „desítky a desítky světců a blahoslavených od konce 18. do začátku 20. století, kteří hledali a zkoušeli s fantazií křesťanské lásky nejrůznější cesty aktualizující evangelijní poselství v nových sociálních kontextech,“ vysvětlil papež.

Časy se mění. Navzdory hospodářské krizi a mnoha sociálním problémům neleží priority Církve v této oblasti. Jak řekl Benedikt XVI. v jedné ze svých nedávných promluv k biskupům, základní prioritou Církve dnes musí být navracet světu

Navzdory hospodářské krizi a mnoha sociálním problémům neleží priority Církve v této oblasti. Základní prioritou dnes musí být navracet světu Boha.

Boha. V tom se také osvědčuje moudrost papeže Ratzingera. Ostatně mohli jsme to vidět v posledních dnech hned dvakrát.

Minulou sobotu Benedikt XVI. zveřejnil poselství k mladým, které je má připravit na Světové dny mládeže Madrid 2011. Lze jistě diskutovat nad formou těchto akcí, ta se může konec konců také měnit, ale faktem zůstává, že v mnoha zemích je příprava na celosvětová setkání mladých katolíků jedinou poměrně zdařilou formou pastorační mládeže. Papež je proto bere velmi vážně. Letošní poselství je právě takovým mudroslovným, velmi osobním uváděním mladého člověka do víry.

Mudroslovným, protože Benedikt XVI. se opakovaně dovolává svých zkušeností z mládí. Vypráví, jak se v něm

rodila víra a rostlo přesvědčení o povolání ke kněžství. Nebojí se sáhnout do svých mladých let, do doby války a nacismu; ví, že i po sedmdesáti letech zůstávají touhy a nároky mladého člověka stále stejné, totiž velké. Mají přece původ v lidské přirozenosti, v onom neklidném srdci, o kterém psal Augustin.

Dalším svědectvím moudrosti Josepha Ratzingera byla jeho meditace o hudbě, smrti a víře po vyslechnutí Mozartova *Requiem* (9. září). Odvolával se na zkušenosti rakouského skladatele, na jeho slova o víře, aby promluvil o vztahu ke smrti, která se pro křesťana stává vlídnou přítelkyní. Při té příležitosti znovu vyjádřil přesvědčení, že Mozartova hudba je dar Boží milosti a zároveň plod jeho živé víry. Benedikt XVI. přiznal, že je o tom přesvědčen odedávna, od dětství, kdy slýchal ve farním kostele velké Mozartovy mše. Cítil jsem v srdci, a cítím to tak dodnes – říkal papež –, že z nebe ke mně proniká paprsek krásy.

Když už je řeč o liturgii s Mozartem. Navštívila nás nedávno v Římě má pražská kmotřenka. Po nedělní mši v jednom hojně navštěvovaném kostele se zeptala: proč to v tom kostele vypadalo jako na Velký Pátek, nehrály varhany, nezpívalo se, dokonce ani žalmy tady nemají?! Nezbylo mi, než té devítileté dívence říct pravdu. Vysvětlil jsem tedy, že podobná situace je téměř ve všech římských kostelech. Ne že by Italové měli zpěv neradi. Naopak, zpívají rádi a dobře. V hospůdkách, při práci... Problém je, že v kostelech se v určité chvíli rezignovalo na klasický repertoár s varhanami. A nové kytařové písničky se už přejedly. Víš, Madlenko, v italské církvi prostě chyběli moudří pastýři, musel jsem říct kmotřence.

Krzysztof Bronk

Krzysztof Bronk pracuje jako redaktor polské redakce Radia Vaticana.

SVĚT ŠŤASTNÝCH UZLŮ

Kdo má právo vyjadřovat se k vážným společenským tématům?

Diskuse o sporné sexuální příručce Ministerstva školství neodhalují pouze degradaci sexu v moderní společnosti, ale také degradaci samotné společenské debaty.

Ubohý Ondřej Šťastný byl redakcí *MF Dnes* pověřen napsáním článku, který by co nejlépe pozurázel a zesměšnil prezidenta republiky, třeba prostřednictvím jeho nejbližších spolupracovníků. Petra Hájka a mne.

Sporná příručka

Na Petra Hájka si tento člověk vyšlápl kvůli tomu, že si pan Hájek dovolil zpochybnit velmi spornou, svým pojetím výstřední a pro mnohé rodiče zcela nemorální a nepřijatelnou příručku Ministerstva školství, doporučující učitelům, jak mají dětem vykládat o souloži.

Na tuto příručku i na samu výchovu ve věcech sexu existují velmi rozdílné názory. Pro mnohé jde o pokrok k otevřenosti, pro jiné o nepřijatelné zasahování do práv rodiny, rodičů a o degradaci sexu na zábavný tělocvik. Na toto téma se vyjadřují mámy a tátové, pedagogové, aktivisté různých názorů, novináři, politici. Jde přece nepochybně o vážné veřejné téma.

Třeba já si myslím, že stát má být na nejvyšší opatrný při krocích, které by mohly vést k dojmu, že to on je jakýmsi velkým rodičem, jemuž všechny děti patří a kterým on má vštepovat jisté hodnotové vzorce i proti vůli rodiny.

Svoboda projevu jen pro některé?

Ale o to teď nejde, názory mohou být různé. Jde o to, že Šťastný zesměšňuje pana Hájka ne pro jeho názor (který není v této debatě nijak ojedinělý), ale pro sám fakt, že si Petr Hájek vůbec dovolil na toto téma veřejně promluvit. A že prý si tím pan Hájek přisuzuje roli odborníka na sexuální výchovu.

Podle Šťastného tedy na toto téma smějí veřejně mluvit pouze „odborníci na sexuální výchovu“. A pokud promluví kdokoli jiný, pak si na takového odborníka

hraje a zaslouží posměch. Dobrá. A koho že tedy sám Šťastný za takového odborníka považuje? Radima Uzla. Toho totiž Šťastný nechává komentovat Hájkova slova. A dočkal se očekávané Uzlovy reakce: „Rozumný člověk se takhle nemůže vyjadřovat.“ Vida. Tak pan Uzel je tou autoritou, která se podle Šťastného smí vyslovit nejen k tomu, kdo je rozumný člověk, ale hlavně k tématu sexuální výchovy na školách.

Koho povýšíme na odborníka?

A co podle Šťastného zrovna Uzla kvalifikuje k takovému tématu? Je snad Uzel dětský psycholog? Pedagog? Pedagogický metodik nebo teoretik? Nikoli. Podle Šťastného je Uzel kvalifikován ve věci výchovy dětí tím, že je sexuolog. Zajímavé. Naše děti tedy mají učit sexuologové.

Společenská témata nelze vyjímat z veřejné debaty a svěřovat je pouze „odborníkům“.

Foto: Picasa Web Albums, nico

Jenže on pan Uzel není ani sexuolog. Je to gynekolog, sexuologem se jen nechává titulovat, protože slovo „sex“ v názvu profese se lépe vyjímá v jeho roli televizního baviče v pořadech s lechtivými tématy a postavy televizních reklam na prostředky pro mužskou potenci.

Nevím, jak Uzel ještě dnes kromě estrád stíhá profesi gynekologa, ale vím, jak ji stíhal kdysi dávno. Gynekolog často řeší vážné zdravotní problémy a stojí i před složitými dilematy. Například jestli radikálně zbavit ženu některých gynekologických potíží i za cenu, že už nikdy nebude mít děti, nebo jestli je mateřství takovou hodnotou, že stojí za to dál zkoušet léčbu konzervativněji. Někdy u takových dilemat nevystačí jen kazuistiky v lékařských časopisech, někdy je zapotřebí i životní ukotvení.

Zrovna před takovým dilematem stál v podolské porodnici jednoho dne před 21 lety i gynekolog Uzel. Rozhodl se pro řešení první a zatímco operovaná žena teprve přicházela k sobě, pozval si do kanceláře jejího manžela. Tam mu oznámil, že dítě už nebude. Aby strávené této noviny zdrcenému manželovi trochu ulehčil, důvěrně se k němu naklonil a řekl mi: ale ono to bude mít i své výhody. Třeba, že už nebude menstruat, a to pro chlapa taky není k zahazení, že, a spiklenecky zamrkal.

Vážná společenská témata by podle Šťastného měla být vyjmuta ze společenské debaty a měla by být svěřena „odborníkům“. Když promluví někdo jiný, zesměšní ho Šťastný jako všeználnka, co se všude cpe se svými názory a jen zdržuje na hladké cestě ke světlým zítřkům ve znamení šťastných uzlů.

Ladislav Jankl,
tajemník prezidenta republiky
Převzato se souhlasem autora
z blog.idnes.cz (meztitulky redakce).

SEX V BOJI ZA SVOBODU

Stát by měl chránit svobodu jednotlivce a rodiny

V kauze sexuální příručky nejde jen o výuku sexu na školách, ale také o pojetí státu: chceme silný paternalistický stát, který rozhoduje za „neuvědomělé občany“, nebo stát respektující naše práva a svobody?

Zda, kdy a jak se rodiče rozhodnou oznámit své dítě se sexem je výhradně a pouze jejich věc. Je to jejich právo a jejich privátní svobodná volba! Jsem šokovaná sverepostí, s jakou řada představitelů odborné veřejnosti, médií i zástupců Ministerstva školství již dlouhodobě obhajují něco tak zcela neobhajitelného, jako je vznik „metodické příručky o sexuální výchově ve školách“!

Zásady argumentace

Důvod, proč jsem se rozhodla pro tento, přiznávám, zcela emotivní text, je blog pana Ladislava Jakla s názvem „Svět šťastných uzlů“. A ráda bych touto cestou sdělila redakci *Mladé fronty Dnes*, osobně panu redaktorovi Ondřeji Šťastnému, že pánové Jakl i Hájek dlouhodobě vyjadřují názory, se kterými, na rozdíl od pana Šťastného a mnohdy celé redakce *MfD*, zcela souhlasím. Na rozdíl od pánů Jakla a Hájka, kteří jsou schopni své názory podpořit argumenty, se jejich odpůrci většinou uchylují pouze k osobním útokům. Staří Řekové měli velmi nevybíravý postoj k lidem, kteří namísto argumentace k věci (*ad rem*) argumentovali k osobě (*ad personam*). Budiž nám to inspirací!

A teď k věci. Jsem v prvé řadě maminka. Všem, kteří ještě neztratili soudnost, by tato moje odbornost pro vyjadřování se k problematice „výuky sexu ve škole“ měla být naprosto dostatečná. Pro ty, kteří již soudnost nadobro ztratili a nabyli dojmu, že k výchově dětí se mohou vyjadřovat pouze k tomu pověření experti, doplňuji, že jsem absolventkou Filosofické fakulty UK oboru psychologie a oboru pedagogiky a psychologie. A s názory pana Petra Hájka ohledně příručky o sexuální výchově se zcela ztotožňuji, a navíc dodávám:

Hledisko odborné

Z hlediska odborného je metodická příručka totální paskvil. Nemohu uvěřit tomu, že její autoři mysleli vážně přívlastek „metodická“ i podstatné jméno „příručka“. S metodikou nemá ani zbla nic společného. Je napsána ve stylu „Obecný úvod do sexuologie“. A dozvíte se například, co jsou to chlamydie, v jakém věku začíná u dívek bujet ochlupení či jaký je aktuální počet nakažených HIV ve světě! Je to snůška obecně dostupných informací, které jsou bez nulové snahy odborného týmu o provázání pouze nakupeňy za sebou. Ví Bůh, zda se v kvapu přípravy a rychlého inkasování finančních prostředků odborný tým vůbec kdy sešel a vzájemně materiál konzultoval, a pokud ano, být jimi, tak to do konce života zapírám. Tato příručka může maximálně tak sloužit jako odstrašující ukázka úrovně „podpůrného týmu našeho školství“ – tedy nejrůznějších výzkumných pedagogických ústavů, akademií, odborných komisí... atd., apod. A mimo jiné je také informací pro daňové poplatníky, za co všechno jsou naše vydělané peníze utráceny!

Hledisko rodičů

Z hlediska rodičů se jedná o zcela bezprecedentní zásah do práv rodiny. Odpůrci z řad rodičů jsou dehonestováni jako pruderní pánbíčkáři, kteří nechápou, že dnešní moderní svět je v sexu otevřený, uvolněný a zbavený nánosů staromilství. Obhájcí výuky sexu na školách dle nové metodické příručky bojují za „odpovědný“ sex, aby jej druhým dechem okamžitě zbavili jakékoli privátnosti, intimity, kouzla, dobrodružství... a odpovědnosti, tím, že si jej uzurpují jako institucionalizovanou, zaškatalkovanou a vyučovatelnou jednotku.

Foto: Picasa Web Albums, nico

Sexuální příručka Ministerstva školství je exemplárním produktem paternalistického státu, který ví mnohem lépe než sám jedinec, co je pro něj dobré. Jeho úkolem je maximálně centralizovat a prakticky omezit jakoukoli iniciativu „neuvědomělého“ občana.

Hledisko učitelů

Z hlediska učitelů zapadlo snad tisíckrát opakované, že s tematikou sexu se žáci tak jako tak ve výuce setkávají celá léta napříč jednotlivými předměty. Učitelé nejsou v této problematice žádní nováčci, kteří nyní, díky nové „metodické příručce“, prožili. Jsou, na rozdíl od ministerských úředníků, v terénu prověřeni. Jedná se pouze o to, že nějaká kohorta odborníků chtěla také participovat na veřejných financích. Jak prosté!

Hledisko svobody

Z hlediska svobody se jedná o zcela zásadní konflikt v pojetí státu. Na jedné

straně silný paternalistický stát, který ví mnohem lépe než sám jedinec, co je pro něj dobré. Jeho úkolem je maximálně centralizovat a prakticky omezit jakoukoli iniciativu „neuvědomělého“ občana. A na straně druhé je to společnost založená na svobodě jednotlivce a rodiny, kde klíčovou úlohou státu je chránit tyto svobody. Já se rozhodně hlásím ke druhé variantě!

Václav Klaus mladší ve svém blogu na aktualne.cz, v jiné souvislosti, napsal: „Ve všem na světě je důležitý výsledek a ne jen úmysl“. Výsledkem tohoto materiálu, a celé následné debaty s veřejností, je pošlapání toho nejzákladnějšího,

na čem by nám všem mělo záležet nejvíc. Na naší svobodě!

Tereza Kakosová

Převzato se svolením autorky z blog.idnes.cz (mezititulky redakce).

Tereza Kakosová je ředitelkou reklamní a PR agentury, je specialistkou na politické PR a věnuje se zároveň konzultační činnosti v oblasti budování osobního image.

CHORÉ HVĚZDY KŘEŠŤANSKO-DEMOKRATICKÉ

Jsou pro nás ještě evropští křesťanští a konzervativní politici autoritami? (3. část)

Ve svém příběhu „Velkého ústupu“ křesťanskodemokratických a konzervativních stran pokračuje autor popisem vývoje konzervativní strany ve Velké Británii a křesťanské demokracie v Rakousku.

Jestliže toto jsou konzervativci...**aneb dědictví železné lady**

Na rozdíl od zemí s historicky nepřerušovanou tradicí katolicismu jako Belgie, Lucembursko či Itálie, kde je třeba mluvit o morálním kolapsu křesťanských demokracií, ve Velké Británii nelze o křesťanské demokracii hovořit vůbec. Po turbulencích 16. století došlo k potlačení katolické tradice, a důsledkem toho je absence křesťanské strany v moderní době. Konzervativní strana se však považuje za národní stranu hlásící se k tradici, a tím i jistým způsobem ke kulturnímu dědictví křesťanství. Na politické rozhodování konzervativců to však nemá vliv. V roce 1967 vládne ve Velké Británii labouristická vláda premiéra Harolda Wilsona. Mladý, osmadvacetiletý liberální poslanec David Steel předkládá *Abortion Act*, zákon legalizující umělý potrat do 28. (!!) týdne těhotenství. Zákon je schválen. Hlasují však pro něj i někte-

ří poslanci Konzervativní strany. Jednou z nich je jistá Margaret Thatcherová. Za osm let se stane lídrem konzervativců, za dvanáct let premiérkou a ikonou „konzervativní revoluce“. V mnoha ohledech byla obdivuhodným státníkem, potraty ji však nikdy netrápily.

Po čtyřiceti letech od schválení *Abortion Act* si zestárlý David Steel postěžoval, že potrat se v Británii stal v podstatě formou antikoncepce a že on si to takto nepředstavoval. V roce 1990 se hrani-

ce legálnosti snížila na 24 týdnů. V parlamentním stranickém systému neexistuje žádná pro-life strana. Vzhledem k hlasování Thatcherové jistě tušíte, že ani konzervativci takovou stranou nejsou. Nanejvýš se tam dnes najdou osamělí pro-life běžci. Jejich poslankyně Nadine Dorriesová nedávno neúspěšně navrhovala další snížení hranice legálnosti na 21 týdnů.

Lídr konzervativců David Cameron si pohrává se sentimentem jak pro-life, tak i pro-choice voličů. Podpořil Nadine Dorriesovou, a samozřejmě zdůraznil, že poslanci jeho strany jsou při hlasování naprosto svobodní.

Zároveň však Cameron podporuje další liberalizaci potratů v prvním trimestru. K potratu je třeba souhlas dvou lékařů. Jde o naprostou formalitu, která nijak není schopna snížit číslo 200 tisíc potratů ročně. Cameron však žádá i zrušení tohoto souhlasu. Potrat má být jednoduše na požádání.

Foto: hubpages.com

Osud Británie se v minulosti lámal na manželství. Po tisíciletí katolicismu Jindřich VIII. odtrhl Británii od Říma. Kvůli manželství. Papež nechtěl anulovat jeho manželství se španělskou princeznou Kateřinou. Pro manželství a věrnost katolickému výkladu této instituce tekla krev katolíků. Půl tisíciletí na to řeší Benedikt XVI. návrat anglikánů do katolické církve. O manželství se však vede zápas dál. Je to svazek mezi mužem a ženou, nebo třeba mezi dvěma muži?

Blairovská levice změnila za desetiletí Británii na podivnou krajinu. Zavedla registrované partnerství a tzv. antidiskriminační legislativu. Jsi zaměstnan na magistrátu a máš ve svědomí problém podílet se na uzavírání partnerství dvou homosexuálů? Přijdeš o místo jako Londýňanka Lilian Ladelová. Jsi psychiatr v sexuologické poradně a zdráháš se kvůli svědomí radit dvěma mužům, jak spolu mají praktikovat sex? Přijdeš o místo jako Gary McFarlane z Bristolu. Jsi soudce a zdráháš se přidělit děti do výchovy homosexuálním párům? Budeš mít problémy jako soudce Andrew McClintock ze Sheffieldu. Křesťanské charitativní organizace zabývající se adopcí musí ukončit své působení, protože nesmí podle zákona diskriminovat páry stejného pohlaví oproti párům heterosexuálním.

Když před pěti sty lety propukl spor mezi králem a papežem, králův lord kancléř Thomas More šel raději na smrt, než by podpořil rozkol s Římem. Jeho bezhlavé tělo bylo pohřbeno v londýnském Toweru, jeho hlava byla měsíc vystavena na kopí na londýnském mostě. Katolíci získali svěťce a politici patrona.

Jak dnes na spor o manželství reagují Cameronovi konzervativci? Zřejmě chtějí labouristy v tomto tématu předběhnout. Nick Herbert, člen stínové vlády konzervativců, ohlásil počátkem roku 2010, že manželství zde má být i pro homosexuály. Jestliže toto jsou konzervativní politici, jak vypadají revolucionáři?

V roce 2009 Miss Kalifornie Carrie Prejeanová řekla, že manželství by mělo být jen mezi mužem a ženou. Na druhé straně Atlantiku odvětil přední člen Konzervativní strany Alan Duncan na její názor toto: „Hloupá flundra... Dočtete-li se,

že byla zavražděna, vězte, že jsem to byl já.“ Duncan je homosexuál registrovaný se svým partnerem. Sám Cameron je toho názoru, že i v církevních školách by se děti měly učit, že homosexuální životní styl je v pořádku. Zlatý Tony Blair...

„Jaein“ aneb pád rakouské křesťanské demokracie

Sedmdesátá léta byla zlatými léty rakouských socialistů Bruna Kreiského. V roce 1975 vládli socialisté sami, protože měli v parlamentu absolutní většinu. Proto také mohli pohodlně odhlasovat zákon o „Fristenlösung“, tedy o umělém potratu. Po třiceti pěti letech se v Rakousku ročně provede kolem 35 tisíc potratů.

V roce 1975 byla největším odpůrcem potratů a největším spojencem katolické církve v boji za ochranu života Rakouská lidová strana – ÖVP. Není divu, ÖVP byla tradiční stranou rakous-

kých katolíků, po válce úspěšně obnovovala zemi. Od té doby však dolů modrým Dunajem protéklo mnoho vody. Plamen nadšení pro ochranu života ve straně dohořel a strana používá ohledně ochrany života stále kluzčí jazyk.

Nechme hovořit světcího vídeňského biskupa Andrese Launa, který se k programovému dokumentu ÖVP vyjádřil v roce 2007 osobitým článkem v pro-life periodiku *Lebensforum* č. 84. Název článku nevěstí pro lidovce nic dobrého: „Kaine, kde je tvůj bratr Ábel?“ Biskup v něm reaguje i na situaci během návštěvy papeže Benedikta XVI., který se ve vídeňském Hofburgu jasně vyslovil proti potratům, ale rakouští politici, včetně lidovců, se tvářili, že papež tím nijak nekritizoval rakouský zákon o „Fristenlösung“ z roku 1975. Lidovci se stále vydávají za stranu křesťanskodemokratickou, ochraňující život. V programovém dokumentu ÖVP se jeho autoři přihlašují k ochraně života „od začátku až po přirozenou smrt“. Biskup Laun ironicky poznamenává: „Katolický čtenář je při této větě plný napětí, vždyť citát „od začátku až po přirozenou smrt“ je téměř jako citát z církevních dokumentů.“

Laun pokračuje: „Ovšem pouze téměř. Církevní dokumenty používají pojem „od početí“, ne „od začátku“. A vskutku má pravdu, protože další pasáže dokumentu lidovců již odhalují kontury obyčejného podvodu.

Ukáže se, že ÖVP neví, co je to ten „začátek“. V dokumentu se píše: „Začátek lidského života je celosvětově definován různě, a to jak biologicky, tak i právně, filozoficky i teologicky.“ A pak následuje pořádný hřeb: „V Rakousku se musíme vyvarovat ovzduší diskriminace a poručnictví lidí s různými názory v této problematice.“

Život tedy chráníme od jeho začátku, ovšem kdy je ten začátek, vlastně nevíme. A když si někdo myslí, že to není od početí, neměli bychom ho diskriminovat. Zvláštní, jaké tance dokáží tančit křesťanští demokraté, aby zakryli, že jejich „pro-life“ postoje jsou vlastně „pro-choice“. Němčina má na pojmenování tohoto falešného jazyka slovíčko „Jaein“. „Jaein“ je trochu „Ja“ a trochu „Nein“. A pro život je to spíše „Nein“.

Když před pěti sty lety propukl spor mezi králem a papežem, králův lord kancléř Thomas More šel raději na smrt, než by podpořil rozkol s Římem. Katolíci získali svěťce a politici patrona.

Thomas More. Foto: rectoradio.blogspot.com

Biskup Andreas Laun tuto šarádu nekompromisně odhaluje. ÖVP odsuzuje eutanazii a biskup poukazuje na nekonzistentní myšlení v porovnání s názorem na potrat: „Proč není i toto odmítnutí (eutanazie), diskriminací a ‚poručnictvím‘ jinak smýšlejících, jak by to podle ÖVP bylo v kontextu potratů? Vždyť i v této otázce je mnoho různých názorů.“ Dokument ÖVP opatrně kritizuje eugenické potraty postižených dětí v pozdních obdobích těhotenství, označuje je za „problematické“ a navrhuje o nich „diskusi“. Co je na nich problematické, vždyť by měly být označeny prostě za nepřijatelné, oponuje biskup. Závěrečné biskupovo hodnocení je zdrcující: „Podle programu ÖVP na ochranu života si mohou být jisté životem pouze zdravé děti po třetím měsíci těhotenství, postižené musí ještě vyčkat na diskusi..., ale jisté životem si mohou být až po narození.“

To je jasná biskupova reakce na dokument, v němž je víc umělé mlhy než na rockovém koncertu.

Zcela otevřený konflikt nastal mezi Církví a Lidovou stranou i v otázce svazků homosexuálů. Shodou okolností se biskup Andreas Laun jako morální teolog věnoval fenoménu homosexuality a je autorem rozsáhlé knihy *Homosexualita z katolického pohledu*.

Lidovci se rozhodli, že v homosexuální revoluci nebudou zaostávat za socialisty. Rakousko bylo do roku 2009 kromě Itálie jedinou zemí západní Evropy, která neměla registrované partnerství. Ještě před volbami v roce 2008 však lidovci oznámili, že partnerství je třeba zavést.

Na internetu lze najít video, v němž se před volbami k tématu vyjadřuje předseda strany Wilhelm Molterer. Kamera ukazuje tváře mladých lidí ve studiu, kteří se zájmem poslouchají. Mezi moderátorem ORF Romanem Rafreiderem a předsedou Moltererem proběhne tento fascinující dialog: Rafreider: „Řekněte, jako křesťan, stručně... Církev říká, že homosexualita je nemoc, již je třeba léčit...“ Molterer: „Ale pane Rafreidere, to jste v 19. století, já žiji v 21.“ Rafreider: „Ne já, to Církev...“ Molterer: „No promiňte, je to pro mě měřítko?“ Rafreider: „No myslel jsem si, že

J. Pröll a W. Molterer. Foto: rfi.fr

Život tedy chráníme od jeho začátku, ovšem kdy je ten začátek, vlastně nevíme. A když si někdo myslí, že to není od početí, neměli bychom ho diskriminovat. Zvláštní, jaké tance dokáží tančit křesťanští demokraté, aby zakryli, že jejich „pro-life“ postoje jsou vlastně „pro-choice“.

ano!“ Molterer: „No tak to jste si myslel špatně. Mám své osobní měřítko a respektuji každé individuální rozhodnutí člověka, které odpovídá jeho svědomí, a to je moje měřítko. Skutečně si myslíte, že na to potřebuji biskupa Launa? Ne, opravdu ne!“

Biskup Andreas Laun katolickému předsedovi historické rakouské křesťanské demokracie vzkázal: „Ne, mě k tomu opravdu nepotřebujete. Zcela by stačilo, kdybyste nahlédl do *Katechismu katolické církve*.“

Po volbách 2008 pokračovala koaliční vláda socialistů a lidovců, které již vedl

nový předseda Joseph Pröll. Tato vládní koalice na podzim 2009 zákon o registrovaném partnerství v parlamentu v úplné shodě schválila. Ironií bylo, že jedinou stranou, která se jasně postavila proti zákonu, byla Strana svobodných FPÖ, kterou v minulosti proslavil její dnes již zesnulý předseda Jörg Haider. Její současný předseda Hans Christian Strache se lidovcům vysmál, že „zaspívali s duchem doby“, označil je za bývalou prorodinnou stranu a upozornil na to, že křesťanská strana nemůže jednat tak jako lidovci. Podle Stracheho nenáleží párům stejného pohlaví výhody, které stát přiznává manželství muže a ženy. Stát totiž na manželství muže a ženy oceňuje právě vyhlídku na děti, tedy na budoucnost společnosti.

Pravdivé pojmenování problému tak přišlo od politické strany, která se nikdy netěšila seriózní pověsti a spíše byla považována za stranu populistů a mluvků nebo demonizována jako „krajní pravice“. Netvrdím, že Hans Christian Strache tímto definitivně získal nebeské království, ale Kristova slova „Celníci a nevěstky vás předejdou do Božího království“ člověka napadnou, aniž by chtěl.

Vladimír Palko
www.impulzrevue.sk
ze slovenštiny přeložila -dk-
(Pokračování příště)

MARGARET SANGEROVÁ: ZAKLADATELKA TOVÁRNY NA POTRATY

Seriál Architekti kultury smrti (22)

Kontrolu porodnosti obhajovala péčí o zdraví žen. Pravým motivem zakladatelky *Planned Parenthood* však byla snaha o rasovou čistotu kombinovaná s bezuzdným sexuálním chtičem.

Margaret Sangerová se narodila roku 1879 ve státě New York v USA. Byla z jedenácti dětí a její matka dalších sedm nedonosila. Zatímco otec Michael Higgins, který měl na Margaret klíčový vliv, byl socialista, volnomyšlenkář a rebel bez příčiny, matka Anne zůstala katoličkou. Higgins, který se živil jako kameník a paradoxně většinu života tesal náhrobky s náboženskými motivy, své ženě nedovolil, aby chodila na mši nebo vzdělávala děti ve víře. Rodina často strádala; antikolický otec přicházel o zákazníky a ne jednou použil peníze pro rodinu na financování anarchistických shromáždění. Materiální bída poznamenala Margaret a do jisté míry předurčila její světonázor. „Velké rodiny jsou spojené s chudobou, strádáním, nezaměstnaností, opilstvím, krutostí, bitkami a vězením; malé naopak s dostatkem čistoty, volného času, svobody, světla a slunečního svitu.“

Margaret jako dívka tajně chodila do kostela, když byl otec za prací mimo město; ve třinácti letech byla pokřtěna a o rok později biřmována. Během studií na poměrně prestižní Claverack College ji zasáhla zpráva o úmrtí teprve devětačtyřicetileté matky. Ze smrti vinila otce, který svou ženu přivedl osmnáctkrát do jiného stavu. Školu nedokončila a přestěhovala se do New Jersey, kde potkala architekta Williama Sangera, anarchistického socialistu. Brzy byla svatba, z Margaret Sangerová se stala žena v domácnosti a matka tří dětí. O děti se mnoho nestarala, s manželem se účastnila akcí anarchistického hnutí.

Kontrola porodnosti

Roku 1911 se prostřednictvím radikálních socialistů setkává s tématem kontroly porodnosti, začíná přednášet a psát

Margaret Sangerová. Foto: Wikipedia

Sex postavila na roveň novému náboženství, jež bude hnacím motorem revoluce lidstva: „Skrze sex dosáhne lidstvo obrovského duchovního osvícení, které promění svět, které vydláždí jedinou cestu k pozemskému ráji.“

o otázkách antikoncepce; ovlivněna anarchistkou a feministkou Emmou Goldmanovou rovněž hlásá „volnou lásku“.

Margaret Sangerová prožívala tehdy období velké rozpolcenosti. Vrátila se k činnosti ošetrovatelky a jako porodní bába pomohla mnoha matkám, převážně z nejhudších rodin. Roku 1912 je svědkem úmrtí ženy po samovolném potratu. Uvedená žena o tři měsíce dříve žá-

dala o antikoncepční přípravek poté, co již několikrát samovolně potratila. Tento okamžik byl pro Sangerovou, podle jejího vlastního podání v *Autobiografii*, zcela klíčový. Bude bojovat „proti nespravedlivému údělu žen, matek, kterým není zaručena největší možná péče“. Byla však záchrana žen umírajících při porodních a gynekologických komplikacích skutečným motivem Sangerové pro obhajobu *kontroly porodnosti*? Je to sotva uvěřitelné.

Obhajoba sexuální nevázanosti

V levicových intelektuálních kruzích se stala vášnivou obhájkyňou sexuální nevázanosti, a to nejen v teorii. Byla manželovi často nevěrná; William Sanger chtěl manželství zachránit půlročními „druhými líbánkami“ v Paříži. Sangerová byla překvapena pokrokem liberální Evropy v dostupnosti antikoncepčních přípravků. Po měsíci evropského pobytu trvala na návratu za oceán, aby informace o novinkách co nejdříve rozšířila. Do Ameriky odjela bez manžela. Sanger se s hořkostí dozvěděl o nových milostných aférách své ženy a pramálo se spokojil s jejím doporučením, aby si našel milenkou. Někdejší anarchista byl znechucen tím, jak si jeho žena osvojila anarchistický pohled na manželství a sexualitu.

Žádní bozi! Žádní páni!

Od roku 1914 Margaret Sangerová publikovala v časopise *The Woman Rebel* (*Ženský buřič*), plátku, na jehož titulní straně nechybělo příznačné heslo *Žádní bozi! Žádní páni!* Autorka brojila proti kapitalismu, manželství a náboženství a vyzdvihovala „přínosy“ antikoncepce. Vyjádřila se rovněž k právům žen vzbou-

řených proti konvencím: žena má „právo být líná. Právo být svobodná matka. Právo ničit. Právo tvořit. Právo žít a právo milovat.“ Zatímco manžel se mezitím vrátil do Ameriky, Sangerová prchá do Evropy (za některé z jejích názorů jí hrozil soud) a manželovi oznamuje „konec dvanáctiletého vztahu“ (k rozvodu dojde o tři roky později). Následují desítky milostných poměrů s levicovými intelektuály i s ropným magnátem. Cynická žena jednou radila své šestnáctileté vnučce, že „líbání, mazlení, ano i pohlavní styk je v pořádku, pokud je upřímný. Nikdy jsem nikoho nepolíbila, aniž to bylo opravdové.“

Sex jako nové náboženství

Sangerová byla zastánkyní evoluce, lépe řečeno její bizarní modifikace. Sexuální touhu vnímala jako dynamickou biologickou sílu, jež dokáže evoluci posunout od pouhého zápasu o přežití nejsilnějšího k rozvoji geniálního člověka. Na této cestě ale vidí překážku: „Etická dogmata minulosti mohou zatarasit cestu k pravdivé civilizaci.“ Věda však, věřila Margaret Sangerová, nabídne osvobození. Velké naděje kladla do psychologie, jež rozpoznala prastaré pudové síly hýbající člověkem. Za nejsilnější z nich považovala hlad a sex. Zatímco hlad je příčinou boje o existenci, sex je evoluční silou k stvoření génia, jehož potenciál v člověku dřímá. A byli to křesťané, kdo jej potlačili učením o čistotě a zdrženlivosti, přijetím přísných zákonů a společenských konvencí. Obvinila křesťanskou společnost z pokrytectví, z něž pramení rozvoj nevěstinců, pohlavních chorob apod. Sex postavila na roveň novému náboženství, jež bude hnacím motorem revoluce lidstva: „Skrze sex dosáhne lidstvo obrovského duchovního osvícení, které promění svět, které vydláždí jedinou cestu k pozemskému ráji.“

Šlechtění nové rasy

Tento ráj nebude pochopitelně možný bez kontroly porodnosti, kterou Margaret Sangerová vnímala důsledně jako eugenické řešení, jež napomůže naplnění role sexu v evoluci. Přestože organizace *Planned Parenthood* tvrdí opak, Margaret Sangerová používala mimořádně krutý

slovník, co se týče eugeniky. Byla názoru, že oslabená civilizace nedovolí přirozenému výběru odstranit méně disponované. Kritizovala společnost soucitu a milosrdenství, odmítala zařízení charity, nemocnice, penze i sociální zákonodárství jako známky změkčilosti. Roku 1917 založila *Birth Control Review* (*Revue kontroly porodnosti*) a až do roku 1929 otevřeně hlásala heslo „Kontrola porodnosti: vyšlechtit čistokrevnou rasu,“ které pak nahradila přijatelnějším „Děti jako volba, ne náhoda“.

Planned Parenthood, založená Margaret Sangerovou, pokračuje věrně v souladu s jejím přesvědčením o právu ženy ničit – podporuje zejména potraty a je jejích největším poskytovatelem na světě. Prosazuje také širokou liberalizaci všech forem sexuálního života.

Za hlavní problém považovala „nutnost zabránit přemnožení duševně a fyzicky narušených“ a na americkou společnost chtěla aplikovat drastické, spartánské metody, aby přestala podporovat náhodné plození dětí, pramenící z „hlouπέho, krutého sentimentalismu“. Domnívala se, že narůstající počet slabomyslných, kteří předávají imbecilitu svým následovníkům, vede k degeneraci, chudobě a kriminalitě. Podporovala násilné sterilizace i nemožnost kontaktu slabomyslných s opačným pohlavím. „Kontrola porodnosti je skutečně největší a nejpravdivější eugenickou metodou a její přijetí za součást eugeniky dá této vědě konkrétní a realistický vliv,“ napsala.

Nenaplněný sen o ráji

Po druhém sňatku s ropným magnátem Noahem Sleem se Sangerová dostala k nepředstavitelným finančním zdrojům. Její sexuální život byl stále zběsilejší. Svou prázdnotu vyplňovala večírky pro

smetánku, jež pořádala ve svém domě. Doslova si kupovala pozornost mladších mužů. Byla těžce závislá na alkoholu a lécům proti bolesti. Žena, která snila o ráji, zemřela v osamění, prázdnotě a temnotě roku 1966.

Planned Parenthood

Nikoli pomoc ženám, ale sexuální nezávanost a přesvědčení pro eugeniku motivovaly Sangerovou k založení *National Birth Control League* (*Národní liga kontroly porodnosti*) roku 1922. Ta od roku 1942 nese označení *Planned Parenthood Federation of America* (Americká federace plánovaného rodičovství). Plně v souladu s přesvědčením Margaret Sangerové o právu ženy ničit podporuje dnes *Planned Parenthood* zejména potraty a je jejích největším poskytovatelem na světě. Jen v USA vlastní a provozuje přes 800 potratových klinik a dalších zařízení, v nichž zahyne asi 5 tisíc nenarozených dětí každý týden. Je alarmující, že 70 % klientek *Planned Parenthood* je mladších 25 let. Má přímý zájem na pokračování potratů, aby neztratila klientelu. Proto tato organizace financuje nepřetržité množství kampaní a lobbistických akcí k stále dostupnějším potratům a antikoncepci. Státem financovaná sexuální výchova podle metodiky, na níž se z velké části podílí *Planned Parenthood*, stojí desítky milionů dolarů ročně, a to i přes zjevnou neúčinnost této výchovy – podle burčujících dat z posledních let trpí až 3,2 milionu amerických dívek mezi 14 až 19 lety jednou ze čtyř hlavních pohlavně přenosných nemocí. *Planned Parenthood* se nevzdává ani eugenického odkazu Sangerové, dnes zejména podporou prenatalní diagnostiky a genetického poradenství. Podporuje rovněž širokou liberalizaci všech forem sexuálního života a je doslova hydrou, která ničí milióny lidských životů.

Josef Mudra

(mezititulky redakce)

Seriál vzniká podle knihy

Donald De Marco – Benjamin Wiker:

The Architects of the Culture of Death.

Ignatius Press, San Francisco 2004,

ISBN 1-58617-016-3, 410 stran.

ČESTNĚ, SPRAVEDLIVĚ, LIDOVĚ

Pokus o diagnózu a prognózu KDU-ČSL: zevnitř

Mají křesťanští demokraté šanci získat důvěru, o kterou přišli, a vstoupit do parlamentních lavic? Může tomu pomoci křesťanská veřejnost? Jaká nebezpečí KDU-ČSL hrozí? A neocitly se diskuse o její budoucnosti v bludném kruhu?

Ideová a otevřená-konfesní

KDU-ČSL pro svou existenci potřebuje zůstat tzv. ideovou (ne rozostřeně-mediálně-pragmatickou) stranou, množstevně výraznou a celorepublikově aktivní. Kromě kompetentních řešení politických a ekonomických témat od ní její voliči očekávají velmi pevný – a zároveň velmi vlídný – diskurz v společensko-hodnotových otázkách. Zmiňuji-li vlídnost, nemyslím tím nečestné kompromisy ani „rozkročování“, ale způsob, jímž velmi osobní a individualizovaná společenská témata pojmenováváme.

KDU-ČSL by měla setrvat na svých konfesních základech. Stejně jako nemůže nebyť konzervativní (sociálně konzervativní, právně konzervativní), tak nemůže odhlédnout od vlastních kořenů a praxe. „Nekonfesní“ a „nadkonfesní“ politický organismus KDU-ČSL je myslím rétorická iluze. Je třeba opustit předsudek, že občané, kteří k Církvi nejsou agresivní (kolem 3/4 populace), se Církve štítí a chtějí si ji držet v bezpečné vzdálenosti od těla. Podle všech průzkumů většina veřejnosti důvěřuje Církvi v jejím poslání tlumočit otázky smyslu života. Tyto otázky mají i svou společenskou variantu a v tom je šance pro křesťanské demokraty.

Nosným konceptem je otevřená konfesní strana. Vyjadřuje ho metafora soustředných kruhů. Jádrem budou tvořit vždy lidé aktivní ve farních obcích, často obyčejní poctiví lidé; dále rodinní příslušníci, přátelé, spolupracovníci, známí z osobních kontaktů; slušní lidé v obcích a městech, kteří jsou společensky odpovědní a zároveň se snaží uspět ve svém oboru či podnikání. Jiné politické strany se houfují na základě sociální příslušnosti a „majetkového cenzu“. Lidovecké prostředí bylo po této stránce vždycky pestré, barevné, zdravě konfliktní, prostě univerzální.

Jaké jsou výroky našich voličů? „Nechci k vám přímo patřit, ale zastupujete mé názory v politice.“ „Líbí se mi, že nejste pravicoví ani levicoví. Svobodu a trh vyvažujete odpovědností a solidaritou.“ „Nedodržuji vždy Desatero – kdo také? –, ale jisté morální hodnoty mají platit a být uměřenou formou prosazovány.“ „Nesouhlasím s absolutním zákazem potratů, ale dráždí mě absolutní libovůle v této oblasti. Lékaři by například při třetím dítěti neměli automaticky nabízet interrupční formulář.“

Šancí KDU-ČSL je rozpomenutí se na své křesťanskosociální kořeny a jejich udržení v rovnováze s těmi křesťanskodemokratickými.

Sociální nauka

Každá tradiční strana stojí na pevných ideových základech. Je mi profesně i politicky líto, když se v takové míře a v tak vysokých patrech Církve i KDU ignoruje sociální nauka Církve. Jako křesťanský demokrat jsem hrdý, že mě nesytí nějaká ideologie, ale kontinuálně obohacovaná nauka Církve s konkrétními pohledy na soukromé vlastnictví i společenskou odpovědnost zaměstnavatelů, kapitál i lidskou práci, banky a finanční svět i odbory, lidská práva i ekologii, zaměstnanost i skutečnou svobodu a odpovědnost ženy, moc práva (ne právo silnějšího). Sociální nauku Církve ale nelze podřadit anglosaské pravicově-konzervativní ideologii (G. Weigel, M. Novak) ani ztožnit s agendou pro-life hnutí. Podstatná je nejen bioetika, ale i celý vějíř sociálně-ekonomických témat. Například o ka-

pitalismu katolická sociální nauka mluví velmi ostrážité a jen potenciálně příznivě (slavnými větami podmínkovými v encyklice *Centesimus annus*).

Na jaké voliče se obracet?

Strategickým protivníkem a zároveň nejpodobnější politickou formací KDU-ČSL (pokud jde o přesuny voličů) je – navzdory pravicovým politologům – sociální demokracie. Voliči KDU-ČSL bývají často chudší než levicoví voliči KSČM a ČSSD. Neměli by i „pravíčáci“ uznat, že je dobré podporovat myšlenkově zdravou konkurenci sociální demokracie?

Křesťanskosociální a centristická

Šancí KDU-ČSL je rozpomenutí se na své křesťanskosociální kořeny a jejich udržení v rovnováze s těmi křesťanskodemokratickými (srov. Preambulu Stanov KDU-ČSL). KDU-ČSL bude proto obhajovat sociální spravedlnost na křesťanském základě. Nebude prosazovat utopickou společnost rovných šancí. Rovné šance neexistují: řekněte Romovi z Janova, že má stejně „rovnou šanci“ jako například syn exministra Mlynáře... Stále více lidí v naší zemi zápasí se sociálním zařazením své rodiny na tom kterém místě v tom kterém regionu. KDU-ČSL bude spíše razit společnost rovné oběti. Progresivní zdanění nepochází od Dábla ani od Castra a není trestem ani výkupným bohatých. V důrazu na pracovitost, přiměřené uznání zaslouženého osobního úspěchu a efektivitu státní správy bude pravicovější a nekompromisnější než leckterí „kamarádi zaběhaných struktur“, kteří KDU-ČSL opustili a teď jí předhazují konzumování sociálního státu. KDU-ČSL nebude rozdíly v odměnách považovat za nepřírozené. Vzepře se ale prosazování společnosti ne-

souměřitelných příjmů a kriminalizování chudoby (srov. čerstvě navrhované čestné prohlášení k sociálním dávkám ministra Drábka). KDU-ČSL bude přesvědčivě čelit volné koalici médií, velkých podnikatelských subjektů a finančníků při demontáži státu jako takového. Nebude nevraždit na regulaci bankovního sektoru: rozlišuje totiž mezi regulací (tj. pravidly, třeba i tvrdými, ale platícími pro každého) a intervencemi (nespravedlivým a nerovnoměrným zásahem ve prospěch jedné a proti druhé skupině).

KDU-ČSL bude centristická. Právce je možná posvátný termín pro ty, kteří celý život bojovali proti komunistům. Vzrušující je i pro ty, kdo v naší zemi šíří libertariánskou či neokonzervativní ideologii. Pro větší počet lidí u nás je ale pravice spojená s liberálně sekularistickými koncepty expředsedy ODS Klause nebo s pseudopravicovými politiky hájícími nenažraný stát, armádu atd. Termín pravice zůstane možná u křesťanských demokratů synonymem osobní cti, přisrpnosti k sobě samému, pracovitosti a hrdé samostatnosti. Jako nálepka úplatných novinářů je ale vyřízený.

Lidský faktor

Přecházím k lidskému faktoru. Pozitivní šanci pro budoucnost KDU-ČSL je intenzivní stýkání s dosud politicky pasivní částí křesťanské inteligence, která je aktivní ve farnostech či evangelických sborech. Lidé pracující na svém rodinném zázemí, profesní kariéře, chápali zatím pod službou obci službu své Církvi. Sdružují se v různých místních společenstvích, církevních hnutích (jak dominikánští terciáři, tak fokolaríni), pracují v dobrovolnických aktivitách typu Adopce na dálku, Charita, Diakonie či jednoznačně přínosných občanských sdruženích (např. pro lidi s určitým postižením). Možná se probudí český a moravský klérus a začne křesťanským politikům poskytovat pohotovou duchovní a morální pomoc. Podotýkám jen, že závazné církevní dokumenty – *Katechismus* a konstituce II. vatikánského koncilu *Gaudium et spes* – přiznávají křesťanským laikům právo působit v politice, a to buď sdruženě (v křesťanský orientovaných stranách) nebo jednotlivě.

Bezprostřední nebezpečí a potenciál

Lidovcům samozřejmě hrozí i několik vážných nebezpečí. Samorozložení. Regionalizace. Výprodej strany těmi, kdo po 20 letech stojí na politickém trhu s prázdnými kapsami a chtějí ukojit své ambice koalici podobnou ODS-KDS (ke kýženému „posílení katolického proudu“ v ODS nikdy nedošlo). Možné je i druhé „puštění žilou“ do TOP 09. Samozřejmě maskované, například údajnou lidoveckou levicovostí nebo přirozeným kamarádstvím s přirozenými politickými partnery (tuto cestu si pomalu prokopává europoslanec Březina). Nespí ani politická konkurence. Vede se tuhý politický zápas, jehož výsledkem má být vygumování KDU-ČSL z politické scény. Jaký je tedy potenciál KDU-ČSL do budoucna? Pohybuje se od letošních necelých 4,5 % až po nejlepší výsledek v novodobé historii: 9 % z roku 1998. Kdo vidí výš, není realista, kdo níž, vzdává boj předem. Tolik k jádru věci.

Dovětek

Nyní k několika konkrétním větám M. Zrna a k *Monitoru* jako takovému. Nikdy jsem kritiky pana Zrna nepovažoval za škodlivé. Nelze je ale označit ani za nějaký výraz přátelství. Opakované zde označuje za nevěrohodné dvě vrcholné představitelky, Z. Roithovou a V. Luxovou. Vybrání si je záměrně jako ikony úspěšné lidovecké politiky. Překrucuje a absurdně přetahuje jejich výroky, aby z nich udělal pokrytce. K tomu poznámka: na jaře tohoto roku jsem se při strašnických besedách *Iniciativy 17-11* zeptal na politickou dimenzi zápasu proti potratům arcibiskupa Dominika Duky, lidoveckého předsedy Svobody i samotné Věry Luxové. Všichni (stejně jako prof. Halas ve *Fenoménu Vatikán*) svorně rozlišují dimenzi náboženskou a politickou. Lze sám tento myšlenkový úkon označit za veřejné vzdání se křesťanství (= apostazi), jak to nazývá Zrno? Má-li pravdu, měl by být „apostatou“ i on, když kdysi za peníze pracoval v „ultraliberálním“ a „antikatolickém“ týdeníku *Respekt*. Přitom stačí rozlišovat...

Zajímavý je také moment, kdy cituje obvinění, že za neúspěch KDU může *RC Monitor*. Jistěže nemůže. Ale řekně-

me si otevřeně – a již odhlédnuto od Zrnova článku –, že politickou tvář *Monitoru* tvoří hlavně lidé z někdejší KDS, Občanského institutu a o. s. Hnutí Pro život ČR. Jejich tah na branku a vzájemné vztahy lze označit za příkladně kooperativní. Stejně tak nelze nevidět jejich více než odtažitý vztah ke KDU-ČSL. Proč to zmiňuji? Když kdysi *Monitor* začínal, začal se nevyžádán vyskytovat v domácnostech členů KDU-ČSL (dosvědčí to stovky členů KDU-ČSL: někdo si ho předplatil, jiný ignoroval). Stalo se to buď úplnou náhodou (vyloučeno), nebo převzetím lidovecké databáze. Kdo se k citlivým datům mohl dostat? Seděl tehdy ve Sněmovně po mém soudu jeden z lepších lidoveckých poslanců Karas. Za svého asistenta měl kohosi z o. s. Hnutí Pro život a ten teď sedí v redakční radě *Monitoru*.

Kladu proto *Monitoru* tyto otázky: Je převzetí osobních údajů v takovém měřítku čisté? (Nebo se nestalo?!) Leckdy ostré tepání lidovců se tak dostává do jiného světa. Proč je přibližně před rokem v rubrice Zprávy citován spekulativní výrok M. Kalouska o fokolarínech v KDU-ČSL? O důsledcích nešťastně načasovaného článku p. Melouna zde už s noblesou pojednal J. Škrábek, cokoli dodávat je zbytečné. Ale: považuje redakční rada *Monitoru* starší Zrnovo doporučení pro KDU-ČSL „politicky zobchodovat“ zpřísnění protipotratové legislativy (krajně nejisté v tehdejších sněmovních poměrech) výměnou za přijetí Julínkovy-Šnajdrovy reformy (se všemi krádežemi a nebezpečími, které později – opět v *Monitoru* – brilantně identifikuje Josef Jelínek) za dobré, nebo neuvážené?

Honestum non est semper, quod licet. Bůh žehnej, aby každý z nás dělal svou práci se ctí.

Pavel Mareš

Pavel Mareš, redaktor Karmelitánského nákladatelství, místopředseda pražské KDU-ČSL

Odpovědi redakce RC Monitoru na otázky položené v článku Pavla Mareše naleznete v tomto čísle na straně 14.

Vyjádření redakce k otázkám Pavla Mareše

K otázkám adresovaným redakci RC Monitoru v předchozím článku Pavla Mareše (Dovětek, str. 13) redakce uvádí:

Vzhledem k periodicky opakovaným spikleneckým teoriím ohledně potenciálního zneužití adresáře KDU-ČSL podotýkáme, že Jiří Karas jako člen redakční rady RC Monitoru a zároveň jako vrcholný politik KDU-ČSL měl právo oslovovat členskou základnu KDU-ČSL. Usoudil, že by RC Monitor mohl být pro členy KDU-ČSL přínosný a tehdejší redakční rada s návrhem souhlasila a této části skupiny odběratelů časopisu zaslání zdarma umožnila. Jednalo se o postup zcela legální a čistý.

Dále se domníváme, že není pravda, že by zmíněné výroky byly překroucené nebo extrapolované. Opakovaná vy-

jádření Věry Luxové, která měla ambice na předsedu křesťanské strany, pro toleranci k zabíjení dětí před narozením u druhých (kteří prostě protipotratová stanoviska nesdílejí), je prostě skandální.

K otázce položené v tomto odstavci: „O důsledcích nešťastně načasovaného článku p. Melouna zde už s noblesou pojednal J. Škrábek, cokoli dodávat je zbytečné. Ale: považuje redakční rada Monitoru starší Zrnovo doporučení pro KDU-ČSL ‚politicky zobchodovat‘ zpřísnění protipotratové legislativy (krajně nejisté v tehdejších sněmovních poměrech) výměnou za přijetí Julínkovy-Šnajdrovy reformy (se všemi krádežemi a nebezpečími, které později – opět v Monitoru – brilantně identifikuje Josef Jelínek) za dobré, nebo neuvážené?“

me říci jen to, že je mírně manipulativní. Bez důkazů obvinít někoho, že reformy měly za cíl krást, je velmi nemravné. Jistě by nebylo lepší zobchodování rozšíření potratů za další setrvání u vesla ve vládě – vysvětlení viz „Choré hvězdy...“. V každém případě názor redakce nemusí být v souladu s každým komentářem – třeba tímto od Pavla Mareše.

Ke zbylému pocitu ukřivdění směrem ke KDU-ČSL podotýkáme, že články z pera členů KDU-ČSL se vyskytují téměř v každém čísle, a to i přesto, že RC Monitor není věstníkem KDU-ČSL. Rozdílné pohledy nejsou způsobeny jakousi zavlou nenávistí redakce vůči KDU-ČSL, ale vnitřním rozštěpením této strany.

Redakce RCM

UŽITKY MŠE SVATÉ

Ovoce Kristovy smrti se nám přivlastňuje eucharistickou obětí

Jeden evangelík se mne ptal, v jakém smyslu obětujeme danou konkrétní mši svatou za živé a zemřelé členy rodiny Nováčkovy? Jeho celkem dost přesvědčivá argumentace zněla: Buď je mše tatáž oběť jako Kristova velikonoční, ale pak již samozřejmě byla za členy rodiny Nováčkovy přinesena tehdy, nebo tato oběť přináší Nováčkovům nějaké plody, které tehdejší oběť nepřinesla, ale pak je to jiná oběť než tehdy.

Podobně bychom se mohli ptát i obecněji: Jestliže Kristus přinesl dokonalou oběť, proč se slouží mše svatá znovu a znovu? Buď nebyla Kristova oběť dokonalá, a je třeba k ní něco přidávat, nebo byla dokonalá, a pak k ní něco přidávat – opakovat ji – je špatně.

Kristus chtěl (a chce) spasit všechny lidi a každého člověka zvlášť. Na Kalvárii přinesl oběť svého života za spásu všech lidí. Nedá se k ní nic přidat, nijak ji zdokonalit ani vylepšit. Ustanovením mše svaté při poslední večeři a příkazem toto opakovat zpřístupnil svou kalvářskou oběť všem dalším lidem, kteří přišli na svět později.

Foto: cathedrallancaster.blogspot.com

Díky mši svaté můžeme být „na Kalvárii“ ve chvíli, kdy Kristus umírá na kříži, přestože se to stalo už před dvěma tisíci lety. A tímto způsobem z jeho oběti čerpáme plody lidským způsobem v našem čase, tak aby se nás to dotklo v celé naší tělesně-duchové přirozenosti.

Proto se rozlišují různé užitky mše svaté. Jeden z nich je obecný užitek pro celou církev i pro celý svět, pro všechny živé i zemřelé. Další užitek mše svaté patří zvlášť knězi, který ji v osobě Krista slouží. Další těm, kteří jsou přítomni na mši svaté. A nakonec těm, za které je mše svatá obětována. Je to vlastně jen

hierarchie naší blízkosti Kristově oběti v čase a zároveň naší intenzity, s níž jsme k této Kristově oběti připojování.

Když je tedy mše svatá sloužena (obětována, věnována) za živé a zemřelé členy rodiny Nováčkovy, znamená to, že všichni přítomní, když se k tomuto úmyslu připojují, formou přímlyvy prosí Krista, aby se v co největší míře těmto jmenovaným dostalo co nejvíce ovoce jeho oběti – věčné spásy, aby se co nejvíce přiblížili nebi. Sami z toho mají užitek a užitek z toho má i celá církev a celý svět. Ale zvlášť užitečné je to právě pro Nováčkovy. Kněz, který zná úmysl mše svaté a vzbuzuje ho, jedná v osobě Kristově, a proto je tato přímlyva účinná, i kdyby přítomní tento úmysl neznali – připojili se k němu jakožto údy Církve, Kristova tajemného těla ke své hlavě.

Kristova oběť zůstala co do podstaty stejná, jen se při mši svaté zpřítomnila jiným způsobem v čase, aby se její ovoce v čase rozdávalo způsobem lidsky přijatelným.

fr. Cyprián Suchánek OP

Letem světem

Katolíci oslavili svátek Narození Panny Marie. Nikolaus Schneider, nejvyšší představitel protestantismu v Německu a předseda sdružení Evangelische Kirche in Deutschland, prohlásil, že článek víry o narození Ježíše Krista z panny není „pro víru rozhodující“, a přiklonil se k adopcianismu.

Židé slaví Nový rok. Začíná svátek Roš ha-šana, kterým podle židovského kalendáře začíná rok 5771 od stvoření světa. Po deseti dnech půstu budou slavit Den smíření (Jom Kipur).

Muslimům končí postní měsíc ramadán. Papežská rada pro mezináboženský dialog při té příležitosti oslovila ve svém poselství věřící muslimy se „srdečným přáním pokoje a radosti“, vyzvala k dialogu, spolupráci a společnému boji proti násilí. Islámští extrémisté při téže příležitosti zavraždili v Mosulu dalšího iráckého křesťana. „Extrémisté jsou přesvědčeni, že zabít toho, kdo nevěří v islám, jenž je podle muslimů absolutním a dokonalým náboženstvím, je před Bohem velmi záslužný čin zvláště v měsíci ramadánu,“ vysvětluje zdroj agentury AsiaNews pohnutky tohoto zločinu.

Evropský parlament se postavil na stranu týraných zvířat. Nová směrnice o ochraně zvířat užívaných pro vědecké účely chce nahradit testování na zvířatech alternativními metodami. Chvá-

Kolář, mimi

lyhodné, chtělo by se říct, ovšem jednou z alternativ je využívání lidských kmenových buněk získaných při zničení lidských embryí. Jak vidno, EP by pro obranu zvířat i lidi zabíjel.

První dáma Ruska Světlana Medveděva se vyslovila pro zavádění výuky náboženství do škol (a také bojuje proti potratům). „Nedovedu si naši civilizaci představit bez náboženství“, vysvětluje. To čestí experti na výchovu vědí, že naše civilizace je postavena hlavně na sexu. Do škol je třeba zavést sexuální výchovu, náboženství tam nepleťme.

KDU-ČSL stále bloudí na cestě za svými křesťansko-demokratickými kořeny. „To moralizování a poučování lidí, jak se mají chovat, bych nechala Církvi.

Musíme KDU-ČSL zbavit nálepky prodloužené ruky Církve,“ nechala se slyšet úřadující předsedkyně KDU-ČSL Michaela Šojdrová, kandidátka do senátních voleb za Kutnohorsko. Expředseda KDU-ČSL Jan Kasal zase plánuje vybojovat senátnorské křeslo i za cenu podpory Věcí veřejných, strany, která slibuje zavést eutanazii, legalizovat prostituci a nemá problém s potraty.

„Vesmír vznikl sám od sebe,“ tvrdí ve své nové knize světoznámý fyzik Stephen Hawking. Není prý nutno odvolávat se na Boha, vznik vesmíru stejně jako existence lidstva je prý pouze důsledkem působení fyzikálních zákonů. Tak to nám pomáhej Pán Bůh Vesmír.

-vk-

Výstava HIC SUNT (DOMINI) CANES

Dne 6. září 2010 byla v dominikánském klášteře sv. Jiljí v Praze na Starém Městě otevřena výstava *HIC SUNT (DOMINI) CANES – Všem na očích, a přesto skrytí.*

Výstava mapuje devět století bohaté historie dominikánského kláštera a kolegiátní kapituly na Starém Městě pražském. Jedná se o zcela ojedinělou expozici, která přibližuje významné události a světce i osobnosti spojené s dominikánským řádem, ale i důležité mezníky českých dějin.

Vedle chronologicky řazených témat z dějin kapituly a kláštera nabízí výstava

také přehledný vývoj v oblasti architektury, výtvarného umění, hudby a vzdělanosti. Na tu navazuje malá exkurze do publikační činnosti dominikánů. Jejich současný život mapuje cyklus černobílých fotografií Jana Diviše s názvem *Dominikáni 2010.*

Výstava se koná pod záštitou J. Exc. Mons. Dominika Duky OP, arcibiskupa pražského a primase českého, Nadace Dagmar a Václava Havlových VIZE 97 a starosty Městské části Prahy 1 Ing. Filipa Dvořáka.

Výstava je otevřena denně; v letní sezoně (duben až říjen) od 9 do 18 hodin; v zimní sezoně (listopad až březen) od 9 do 17 hodin.

<http://www.vystava-dominikani.cz>

Jak to vidí Jana Jochová

Obrana Romana Jocha

Ženskou emancipaci nelze stavět na kvótování žen a vytváření atmosféry nepřátelství mezi muži a ženami. Proč by měla radikální menšina vnucovat své představy většině normálně emancipovaných žen?

Je to přece teď tak populární – bránit svého muže proti nepříteli veřejného mínění, psát ódy, jak je dokonalý a dělá všechny věci dobře! Tak takhle já to dělat nebudu! Roman Joch není dokonalý, má spoustu chyb – jako manželka bych mohla tolik vyprávět: jak mě přestal pouštět do dveří, jak si nákupy z auta často musím vynést sama a samé další blbosti... a dokonce vůbec nemá sexy mozek!

Na druhou stranu má bohudíky zdravý rozum, a to byl jeden z důvodů, proč jsem si ho vzala. Protože se nebál říkat věci tak, jak jsou, a ne tak, jak by si někteří přáli, protože nacházel ve zdánlivě neprůstředných libivých teoriích svých

oponentů díry, tak veliké, že ho za to začali vášnivě nenávidět. Ano, Roman Joch „nemá rád“ levičáky a feministky, ale jeho „neláska“ není osobní, jako je tomu naopak, ale věcná. Jejich názory jsou zkrátka podivné.

Jsem žena mimo velký mocný svět, žiji obyčejný život mezi lidmi, dalšími ženami a dětmi – možná právě proto jsem sama vyhraněná proti feministkám. A není to nic proti ženské emancipaci, se kterou ani jeden problém nemáme – rovnost ženy před zákonem je pro mě tak přirozená jako dýchání –, ale už nevím, proč bych měla být kvótovaná, proč bych se měla tvářit, že muž je můj

nepřítel, když se mu úplně nedaří přebalit dítě a nebo nechce být na mateřské – že to jinde mají jinak, se mě netýká a dělejte si, co chcete. Ale mě to nechte dělat po mém a hlavně mi nevnučujte představy, že takhle je to lepší. Já mám ráda své (pro všechny feministky!) stereotypy a nechci, aby radikální menšina vnucovala (pod rouškou studia) své představy většině normálně emancipovaných žen, a tedy i mně. Chci zachovat svá lidská (ženská!) práva, a tak svého muže v tomto podporuji!

Jana Jochová-Trlicová

Z LITURGIE

19. 9. Ne	25. neděle v mezidobí Am 8,4–7, Žl 113, 1 Tim 2,1–8, Lk 16,1–13
20. 9. Po	Památka sv. Ondřeje, Pavla a druhů, mučedníků Př 3,27–35, Žl 15, Lk 8,16–18
21. 9. Út	Svátek sv. Matouše Ef 4,1–7.11–13, Žl 19, Mt 9,9–13
22. 9. St	sv. Mořic a druhové Př 30,5–9, Žl 119, Lk 9,1–6
23. 9. Čt	Památka sv. Pia z Pietrelciny Kaz 1,2–11, Žl 90, Lk 9,7–9
24. 9. Pá	sv. Gerard (Jaromír) Kaz 3,1–11, Žl 144, Lk 9,18–22
25. 9. So	sv. Kleofáš Kaz 11,9 – 12,8, Žl 90, Lk 9,43b–45

26. 9. Ne	26. neděle v mezidobí Am 6,1a.4–7, Žl 146, 1 Tim 6,11–16, Lk 16,19–31
27. 9. Po	Památka sv. Vincence z Paula Job 1,6–22, Žl 17, Lk 9,46–50
28. 9. Út	Slavnost sv. Václava, hlavního patrona českého národa Mdr 6,9–21, 1 Kron 29, 1 Petr 1,3–6; 2,21b–24, Mt 16,24–27
29. 9. St	Svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela, archandělů Dan 7,9–10.13–14 (Zj 12,7–12a), Žl 138, Jan 1,47–51
30. 9. Čt	Památka sv. Jeronýma Job 19,21–27, Žl 27, Lk 10,1–12
1. 10. Pá	Památka sv. Terezie od Dítěte Ježíše Job 38,1.12–21; 40,3–5, Žl 139, Lk 10,13–16
2. 10. So	Památka sv. andělů strážných Ex 23,20–23a, Žl 91, Mt 18,1–5.10

Res Claritatis MONITOR – publicistický čtrnáctideník vydávaný o. s. Res Claritatis pod záštitou České dominikánské provincie. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické Církve jako prevence náboženské neshášenlivosti a xenofobie. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 1683820001/5500. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Výkonný redaktor: Mgr. Dagmar Kopecká. Redakční rada: fr. Mgr. Pavel Mayer OP, fr. Cyprián Suchánek OP, Mgr. Radim Ucháč, Mgr. Ondřej Vaněček. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel Mayer OP. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.

